

Szirácsik Zoltán: Igaz magyar vagy postás

(Postás humor Magyarországról és a nagyvilágból)

A postás kézbesítők munkáját szeretném bemutatni humoros formában. Ezek a jelenetek megtörténtek, vagy megtörténhetek volna Magyarországon, vagy a nagyvilágban. A történeteket zenei aláfestéssel lehetne megfilmesíteni.

1. történet (A Marakes zeneszámra)

Frigyes postás úr a bérház földszintjén becsönget négy ajtón, hogy tv díjat szedjen. A harmadik emeleten bömböl a rádió, és a Marakes-zeneszám hallatszik. Nyílnak az ajtók és a postás úr kéri a tv adópénzt. A lakók jönnek, és hozzák a pénzt a postás úrnak. Közben egy koldus érkezik mellé. A Marakes zenéjére mormolva imádkozik, de jól áll neki. Ő is nyújtja a kezét, és kap is mindenkitől aprópénzt. A harmadik emeletre érnek, ott az egyik fiatalasszony megkérdezi: „Postás úr, együtt vannak?” Mielőtt a postás megszólalhatna, a koldus így szól: „Igen, kenyeres pajtások vagyunk.” A koldus a tarisznyájából egy nagy szelet kenyeret vesz elő, kettétöri, majd a postásnak adja. Frigyes sarkon fordul, és sietve távozik. A koldus így szól: „Postás úr, a negyedik emeleten még nem voltunk.”

2. történet (A Carmen zenéjére)

Frigyes postás úr bemegy egy családi ház udvarába. Ekkor elé áll egy kiskutya nagy fülekkel. A postás úr el akarja zavarni, de ebben a pillanatban egy hatalmas dog áll előtte. A postás úr ki volt oktattva, hogy ilyen esetben hogyan kell védekezni. A kutyák döbbenetlenül látják, hogy a postás úr négykézlábra ereszkedik, és a sapkáját a szájába teszi. A nagy kutya hátrál a meglepetéstől. Előbb a kis kutya ocsúdik fel, a postás úr szájából kiveszi a sapkát, és a nagy kutya elé teszi. Ekkor alkalmazni kellett a másik védekezési módot. Megfordulva a postás úr a fenekét mutatta a kutyának. A nagy kutya kínjában nyüszíteni kezdett. A postás úr négykézláb, araszolva indul a kapu felé, és közben kajánul vigyorog. A kis kutya odaszalad, és beleharap a postás fenekébe, aki ordítva rohan el, a fakaput letépve szalad ki az utcára.

3. történet

A postás úr télen kézbesít, a bérház magas földszintjére érve becsönget. A fiatalasszony nem sokára kijön. A postás úr kicsit meglepődik, hiszen rövid kombinéban és mezítláb áll előtte.

-Ajánlott levél jött, tessék aláírni. Ilyen meleg van benn a lakásban, hogy így neki vetkőzött hölgyem? –kérdi a postás úr.

-Csak nem szégyellős postás úr. –válaszolja a hölgy.

-Á dehogy. –szól a postás úr.

Ám ebben a pillanatban bezáródik a biztonsági záras ajtó.

-A mindent, nincs kulcsom, nem tudok bemenni a saját lakásomba! –kiállt a hölgy.

-Viszontlátásra! –mondja a postás úr, s indul az emeletre fölfelé.

-Postás úr! Csak nem hagy itt engem egy szál kombinéban? – esik kétségbe a hölgy.

- Mit kellene tennem, kézen fogva sétáljak önnel kint a hóban? –méltatlankodik a postás úr.

- A konyha ablakom nyitva van, majd ott bemászok kis szerencsével. –reménykedik a hölgy.

- Jó, akkor gyerünk! –sürgeti a postás úr.

Kimennek a lépcsőházból egészen az ablak alá, ahol félméteres a hó.

-Álljon bakot, postás úr! –kéri a hölgy.

A postás úr bakot áll, a hölgy belelép a postás úr összekulcsolt kezébe, s utána a vállára.

-Ha Magyarország ilyen lábakon állna, akkor minden bajból kimászna. –mondja a postás úr a szép látvány láttán.

A hölgy úgy 75 kiló lehet, és kilátszanak a combjai. A hölgy már majdnem bemászik, amikor a postás úr összecuklott a súlytól. Mindketten a hóba zuhannak. Fölkelnek a puha hóból.

-Postáskám, emberelje meg magát! –szól mérgesen a hölgy.

Megismétlik a produkciót, és az ablakon bemászik a reszkető hölgy. A postás úr dereka „s” alakban maradt a megerőltetéstől.

-Mamma mia! Úgy érzem magam, mintha leszállt volna a vándorvesém. –jajgat a postás úr.

-Postás bácsi megjött a videókazettám?- kérdi Emőke a negyedik emeletről leszólva.

-Igen. –válaszol a postás úr.

-Tessék felhozni! –kéri Emőke.

-Sajnos nem tudok felmenni, mert megrántottam a derekamat. –válaszol a postás úr.

Emőke zsinegen leereszt egy kis kosarat, és postás úr beleteszi a kis levélsomagot, Emőke felhúzza.

-Várjon, mindjárt küldök önnek egy üveg sört, hátha ettől meggyógyul a dereka! – mondja Emőke.

Ereszkedik is le a kosár. Az első emeleten jár, ekkor a postás úr a zsebéből kiveszi a sörbontót. Az első emeleten észreveszi a rézorrú, kicsit alkoholistá a lefelé ereszkedő sört. Kiveszi, s már bontja is fel.

-Hát ez üres! – néz a kosárba a postás úr. Mérgesen tekint fel, hogyan tűnt el a kosárból a sör.

-Egészségedre postás! –mondja a rézorrú felemelve az üveget.

-Hát, ez megissza a sörömet! Fulladj meg tőle! –szól postás úr. A rézorrú elkezd köhögni és prüszkölni.

4. történet

A postás úr továbbmenve Zacskóékhoz ér, és az udvaron halad a lakásajtó felé. Az udvaron kis ház van, olyan kutyaól forma, amelyre ki van írva, hogy Béla-lak. Ebből a kis házból kiugrott egy nagy béka, amely olyan nagy volt, mint egy lapát. A béka egyenesen a postás úr felé ugrál, aki belerúg a varangyos békába. Erre kiszalad Zacskó néni kiabálva, hogy „Gyilkos, megölted a Bélámat!”

-Á dehogya, csak ebbe a rohadt békába rúgtam bele. – válaszol a postás úr.

-Ez a kedvenc békám. –síránkozik Zacskó néni.

A postás úr gyorsan elsiet a helyszínről.

5. történet

Négy fiatal rendőr hölgy, akik nem régen végezték a tiszti iskolát, Budapesten járőrözni mennek. A kirakatban szép női ruhák vannak kirakva. Megállnak, és azon álmodoznak, hogy melyik szép ruhát veszik majd meg az első fizetésükből.

Az egyikük észreveszi, hogy a másik útkereszteződésnél motoros áll meg, s a motort le sem állítva bemegy a bankba. A hölgyek és a postás úr egyszerre ér oda a bank elé. Rájöttek, hogy bankrablás folyik.

-Tud-e motort vezetni? –kérdi az egyik rendőr hölgy a postás úrtól.

-Hogyne. Én még spánielt is vezettem, igaz, hogy pórázon. –mondja a postás úr.

-Akkor vigye innen a másik utcába a motort, hogy a bankrabló ne tudjon elmenekülni.

A postás úr ráül a motorra, s már száguld is neki a kirakatnak, s berepül üvegestől a női ruhák közé, mivel motorkerékpáron még sohasem ült.

Megjelenik a bank ajtajában a bankrabló hátán egy pénzes zsákkal, s látja, hogy a motorja a járdán fekszik az első kereke pár méterre elgurulva tőle, a postás pedig női ruhák között fekszik a kirakatban.

-Annak a süket postásnak még jogosítványa sincs, azért törte össze a motoromat. Hogy megyek én most el innen? –esik kétségbe a bankrabló.

A rendőr hölgyek gumibottal a kezükben körbefogják a bankrablót, aki hirtelen mozdulattal félrelöki az egyik rendőr hölgyet, és rohan a parkba, a játszótérre. A rendőr hölgyek utána szaladnak. A bankrabló egérutat nyer, de egy magas kerítés állja az útját. Ekkor észreveszi, hogy a játszótéren négy, nagyméretű gumibroncs van egymásra rakva, ebbe beleugrik a zsákmánnyal együtt, s meglapul benne. A rendőr hölgyek rémülten veszik észre, hogy a bankrabló eltűnt a szemük elől. A játszótéren két kisfiú játszik a homokozóban.

-Láttatok-e erre egy menekülő férfit, aki bankot rabolt? – Kérdik a rendőr hölgyek a kis fiúkat.

-Abba a gumibroncs játékba ugrott bele. –válaszolnak a kis fiúk.

A rendőr hölgyek körülveszik az építményt, és megtekintik a lapuló bukósisakos bankrablót. A gumibroncsot ritmusra ütemesen körbeütögetik, és amikor a bukósisakos rabló felemelkedik, a fejére ütnek. Kilátástalan helyzetében a bankrabló felemeli a pénzes zsákját, amelyben három millió forint zsákmány van, s megadja magát. Bilincs kerül a bankrabló kezére.

A tulajdonos, akinek a kirakatába zuhant be a postás úr, kihívta a rendőrséget. Megérkezik a járőrautó, kiszállnak a rendőrök, s kérdik a postás úrtól, „Mit csinál a kirakatban a női ruhák között?”

-Biztos úr, tudja, a menyasszonyomnak melltartót akartam venni. –válaszol a postás úr.

Ekkor érnek oda a rendőr hölgyek a bankrablóval és a pénzes zsákkal, így a rendőrautóval a rendőrségre hajtanak. A bank méltányosságból kifizette a postás úr által okozott kárt, így a postás úr megússza büntetés nélkül a segítségnyújtást, a rendőr hölgyektől pedig egy-egy puszit kap.

6. történet

Hailé Szelasszié, Etiópia császára Budapesten tartózkodott kíséretével. Otthonról menekülnie kellett, az olaszok bevonultak, és megszállták Etiópiát. A császár a Gellért Hotelt választotta átmeneti lakóhelyéül. Táviratilag pénz jött a császár részére. Megérkezik a távirat kézbesítő, de a hotel portása útját állja, postásunk kikerülve őt folytatja az útját felfelé a lépcsőn, ekkor két fegyveres testőr állja az útját.

-Pénzt hoztam Szelasszié császárnak. Lóvét, dohányt, sustyát hoztam. –mondja a postás úr.

Ennek hallatán még két testőr jött hozzájuk. Megmotozták a postás urat, a bicskáját is elvették tőle, majd bevezették a császár lakosztályába. Csodálkozva látja a postás úr, hogy milyen fényűzésben és pompában él a császár. A háremhölgyei szépek, és lenge öltözékben tündökölnek. Szelasszié fölkel a foteljából, odamegy a meglepődött postáshoz.

-A posta posta. – mondja a császár, miközben megveregeti a postás úr vállát.

A postás úr előtt egy vékony, alacsony szakállas ember áll. „Hát, ilyen a császár?” –gondolja a postás úr. Az arcképét már látta, így a császár igazolványát nem kéri el. A császár aláírta az utalványt, de úgy, hogy azon eligazodni nem lehet. A postás úr átadja az uralkodónak a komoly összegű pénzküldeményt. Ekkor Szelasszié belenyúl a zsebébe, nyúl egyre mélyebbre, majdnem beleesik a bő nadrágjába. A bokájánál találja meg a pénzét. Kiveszi és egy marék borraivalót ad a postás úrnak. „Jól el kell dugnia a pénzét ennyi nő elől.” –gondolja a postás úr. A postás úr csak áll, és a konyakos üveg felé néz. A császár észreveszi, odamegy az üveghez, és beleteszi a postás úr táskájába. A postás úr megköszöni az italt. Kérdően emeli fel a kezét a császár, hogy mi van. A postás úr egy újával mutat, hogy hölgyet is adjon neki a császár. A császár mérgesen a fejét rázza, int a szolgáinak, és máris elvezetik a postás urat. A postás úr visszafelé elkéri a bicskáját, ami helyett egy szép kardot kap. A postás meglátja a karddal a kezében a postás urat, gyorsan elfüggönyözi magát. A postás úr a postára visszatérve eldicsekedik a kollégáinak, hogy mit kapott. A munkatársai irigykedve nézik.

-Mondok egy találós kérdést. Ha valaki megmondja, hogy miért volt a császár nadrágján fehér „huzentrágli”, kap egy üveg konyakot. –mondja a postás úr.

Síri csend.

-Hát azért, hogy le ne essen a nadrágja. –válaszol a postás úr a saját kérdésére.

Nagy derűtség. Munka után a postás úr az összes táviratost meghívta a vendéglőbe mulatni.

7. történet

Elszalad a tél, és jön a tavasz. Odaérnek postásaink egy nyolcemeletes házhoz.

-Jöjjön csak fel postás úr! –szól le a nyolcadik emeletről egy fiatalasszony.

-Jakab, itt megvársz, amíg vissza nem jövök. –mondja a postás úr a tanulónak.

A lifthez érve látja, hogy nem működik. Mérgesen nekiindul a nyolcadik emeletnek. Útközben minden jót elképzeli. Lihegve csönget be a nyolc emelet kettőbe. Nyílik az ajtó.

-Mit hozott? – kérdi a meglepett fiatalasszony.

-Semmit, hívni tetszett engem. –válaszol a postás úr.

Ekkor a fiatalasszony egy kisgyereket húz maga elé.

-Postás úr, vigye el ezt a rossz gyereket! –mondja a fiatalasszony, majd becsapja az ajtót a postás úr előtt.

Kázmér úr erre mérgesen földhöz vágja a sapkáját. Lefelé haladva a lépcsőn eszébe jut, hogy az első emeleten Bangóék még nem fizették ki a tv adót. Becsönget, azok behívják.

-Ugye pénzt hozott postás úr? –kérdik Bangóék.

- Á nem, a tv adópénzért jöttem. –válaszol a postás úr.

-Ez olyan, mintha temetőből halottat akarna elvinni. – mondja Bangó úr bajuszát megpödörve.

-Pedig nekem kell a tv pénz, mert még csak hatodszor vagyok itt érte. –szól a postás úr.

-Hol született a postás úr? Marakodi pusztán? – kérdi Bangó úr.

-De miért? –kérdez vissza a postás úr.

-Fiaim, fogjátok meg ezt a parasztot, és dobjátok ki az ablakon! –szólt Bangó úr a fiainak.

Kázmér úr tiltakozik, de zutty, már repül is ki az ablakon.

-Volt paraszt, nincs paraszt. –szól utána Bangó úr.

Az ablak alatt volt a gyerekeknek a homokozó, és annak közepébe esett a postás úr.

-Nézzétek, az égből pottyant postás! Játszunk vele! –örvendeztek az óvodások.

-Hagyjátok őt, mert a főnököm! –mondja az odasiető Jakab. Fölsegíti a homokból a szédelgő Kázmér urat, és továbbindulnak.

-Siess postás, szedd a lábad, a levelemre hozd a választ! –mondják kórusban az óvodások.

-Főnök! Hogy lehet, hogy a nyolcadik emeletre ment föl, és az első emeletről dobták ki? – kérdezi Jakab.

-Majd megérted, ha 30 télnek a havát a postán töltve összetaposod. –válaszol Kázmér úr.

8. történet

A postás úr indul felfelé a Gizella úton. Kaktusz néni háza elé érve különös látvány fogadja. A nagy fű le van hengerelve, mintha egy nagy harckocsi ment volna át rajta. Lenéz Tóbiás úr, és látja, hogy lent az aljban ott fekszik Kaktusz néni. No, ez kidőlt a pálinkától. A postás úr odasiet, hogy fölsegítse a fűből az idős nénit. Átfogja a derekát, és próbálja felemelni, de nem sikerül. Kaktusz néni mázsán felüli, a postás úr pedig fél mázsa. A derekát sem érte át, olyan bő volt a hölgy.

-Hagyjon engem postás úr, mit szólnak a szomszédok, hogy mit csinálunk mi itt. –szólalt meg ekkor Kaktusz néni.

Eredmény nélkül zárul a segítségnyújtás.

9. történet

A Szívtipró vendéglő előtt Tarkalepke szamaras fogata áll. A gazda betért egy-két italra. Kinn álldogál Piroscsikó, a szamár. Tóbiás úr hallotta, hogy Tarkalepke kártyán nyerte a szamarat és a fogatot, így lett Piroscsikó a neve. Tóbiás úr kéri a szamarat, hogy iázzon. Még egyszer. Csend van. Hát, így is jó. –gondolja Tóbiás úr. A cigarettacsikket, ami füstölög, beleteszi a

szamár fülébe. A szamár megrázza a fejét, így jobban égette a csikk. Egyszer csak elkezd vágózni, mint az örült, úgy rohan a szamaras fogattal.

Postásunk bemegy a szívtipró vendéglőbe, és mondja a gazdának, hogy elszaladt a szamara. Kimennek, és látják, hogy az utca végén felborult a szamaras fogat, össze is tört. Piroscsikó egymaga baktat vissza a kocsmá felé. A postás úr gyorsan eliszkol, nehogy a szamár bosszút álljon.

10. történet

A vendéglőbe érkezik Ödön, a fővadász.

-Mit lőttél ma? –kérdi tőle Frigyes postás úr.

-Semmit. –válaszol a fővadász.

-Tegnap mit lőttél? –kérdézi a postás úr.

-Semmit. –válaszol a fővadász.

-Az nem sok. –állapítja meg a postás úr.

A postás úr megkéri Ödönt, hogy mesélje el neki, miként lett fővadász, aki a következő történetet mesélte el. Az erdő melletti tisztáson állt Ödön, a vadász. A vadász kollégák a közeli erdőben a macskát nyúlbőrbe bújtatták, és megzavarták az állatot, hogy pontosan Ödön vadász felé fusson. A nyúlmacska meglátta Ödönt a puskával, és megérezve a veszélyt felszaladt egy közeli fára. Ödön a meglepetéstől majd kiejtette a puskáját a kezéből. Ekkor ért oda a többi vadász. Mérgesen mondta nekik, hogy ő már sok nyulat látott, de most találkozott először olyanal, aki fára mászik. A macska nyávogva jött le a fáról, és amint földre ért, leesett róla a nyúlbőr. Nagy nevetésben törtek ki a vadászok, és ekkor Ödönt fővadásznak nevezték ki.

11. történet

A postás úr a vasútállomáson a restiben iszogot, a vonattal akar hazautazni a közeli faluba. Indul a kijárat felé, hogy a vonatot elérje.

-Még nem indul a vonat. –mondja a vasutas, akinek korsó sör van a kezében.

-Miért? –kérdi a postás úr.

-Mert én vagyok a kalauz a vonaton. –válaszolja a vasutas.

Megnyugszanak a kedélyek, de ebben a pillanatban elindul a vonat. A kalauz sörrel a kezében szalad a szerelvény után.

-Álljon meg a vonat! Állítsák meg a vonatot! –kiált a vasutas.

Két fiatalember mellett szalad el a vasutas, egyikük kiteszi a lábát, és a vasutas nagyot esik. Ránéz a kezében tartott sörös korsóra, amely üres lett. Visszatér a restibe.

-Nem elég, hogy elment a vonatom, a söröm is kiömlött. –mondja bánatosan a vasutas.

-Ne búsuljon! Ha észreveszi a vonat vezetője, hogy nincs a szerelvényen, visszajön úgy is. – vigasztalja a postás úr.

A vasutas csak bánatosan legyint.

12. történet

Kuzminék udvarából egy disznó rohan ki, csöpög a vér belőle. Az utcán majd föl löki a postás urat. Be is megy Kuzminékhoz, hogy panaszt tegyen. Az udvaron nincs senki csak a disznóöléshez szükséges eszközök.

-Szerencsés jó napot! –köszön a postás úr.

-Jókor jön postás úr, igyon egy fél szilvóriumot. –invitálják a háziak.

A postás úr felhörpinti az italt.

-Tudja leszúrtuk a kétmázsás disznót, mert a lányunknak eljegyzése lesz. –mondja a házigazda.

-Amelyik disznót én leszúrom, annak már annyi. –dicsekedett a 120 kilós böllér.

-Érdekes, engem majd fellökött az utcán. –mondja a postás úr.

-Postás úr, hova szaladt a disznó? –kérdezi a házigazda.

-Én nem kérdeztem tőle. –válaszolja a postás úr.

-Eredj lányom, hozzád még egy szilvóriumot, mindjárt jobban fog emlékezni! –utasít a házigazda.

-A dombon túlra szaladt. –szól a postás úr, miután fölhörpintette a nedűt.

Elöl szalad a böllér böllérkéssel, a többiek utána. Tóbiás úr elengedi Bodri kutyát, és ráparancsol, hogy keresse meg a disznót. Nagy ugatás után be is hajtotta az udvarba a disznót. A postás úr megdicsérte a kutyust. Egyszerre nagy ordítás hallatszik a domb felől, szalad a böllér kés nélkül, utána a ház népe, utánuk pedig a falu bikája, amely állat valójában tehén volt. Beérnek az udvarba, gyorsan bezárják a kaput.

-Ilyen disznóölésen sem voltam még. –mondja a postás úr.

-Én sem, még a kést is elhagytam. –állapítja meg a böllér lihegve.

13. történet

A brigád elhatározza, hogy elmennek fát vágni Janka néninek, hogy legyen téli tüzelője. A város szélén van egy félig kiszáradt nagy fa. A brigád megérkezik hat fűrikkel és két baltával. Frigyes úr, mint erős, tapasztalt favágó belevág a törzsbe, de se be, se ki, meg nem mozdul a balta. Az erőlködésnek az lett az eredménye, hogy beletörik a balta nyele. Neki áll a másik baltával, de ezzel is úgy jár, mint az előbbivel. Így üresen csikorgó fűrikkel térnek haza. Tanakodnak, hogy mit tegyenek.

-Frigyes úr vételezzen egy pár kézigránátot, azzal könnyebben kijön a fa. –tanácsolja Jakab, a tanuló.

-Az nem jó, hátha elrepül. –válaszol Frigyes úr.

Másnap Frigyes úr vételezett egy géppuskát a munkásörségen azzal, hogy gyakorlatozni megy. Ki is érnek a színhelyre. Beállítják a géppuskát.

-Tűz a fatörzsre! –vezényel Frigyes úr.

A géppuska megszólal, és egy sorozat elzúg a fa mellett. A másik oldalon Álmos bácsi permetezi a gyümölcsfákat. Csodálkozik, hogy kettétörik, amit permetez. A sorozat a kis fát és a permetező tartályt találja el. Szerencsére Álmos bácsi megússza. Ekkor jön ki Álmos bácsi felesége.

-Hagyd abba a permetezést, mert úgy szól a permetező, mint a géppuska, és hátrafelé permetezel. –szól a feleség, amikor meglátta a három lyukat a tartályon.

Amikor tiszta lett a terep, újrakezdték.

-Frigyes, ne úgy lőj, mint az orosz a fronton. Ahová lőttünk, mindenhol orosz találtunk el. Tűz! –vezényli Kázmér úr.

A sorozat a fatörzsre zúdul, és már dől is ki a fa. A dőlési szöget nem számították ki. A fa bedől Szása bácsi kertjébe, aki a tyúkokat eteti. A fa összelapítja a tyúkólat, a megijedt szárnyasok mindenfelé menekülnek. Szása bácsi előhossa szamuráj kardját, és azzal rohan a postások felé.

14. történet

Esküvő van a Négykerék vendéglőben. Egyszerre ér oda a két táviratos. Este 8 óra van, ekkor járják a lakodalmas kendőtáncot, mert 11 órakor bezár a vendéglő. Létra úr odamegy felkérni a menyasszonyt, és beledob három dísztvíratot a pénzes szitába.

-Három dísztvíratért táncol a menyasszony. –kiáltják.

A vőfély, aki Amerikából jött, meglepődik, a szivar majd kiesik a szájából. Ezt követően Galóca úr négy táviratot dob a szitába.

-Négy dísztvíratért táncol a vőlegény. –kiáltja Galóca úr.

A vőlegény előkerül a sarokból. Galóci úr felkéri, és hozzá simulva táncolnak. Az amerikai vőfély meglátja a két táncoló párt, a csodálkozástól kiesik a szivar a szájából a pénzes szitába. Amerikában ilyen nincs. Látra úr szól a menyasszonynak, hogy ne sokáig hagyja táncolni a vőlegényét, mert Galóca úr a férfiakat szereti. Odamegy a menyecske, és elhúzza a férjét a simuló postástól. Létra úr látja, hogy a vőfély kezében füstöl a szita, meggyulladt a dísztvírat, és veszélyben a kendőpénz, ami a fiataloké. Létra úr egy kancsó fehér bort önt az égő szitába, így nem lesz nagy baj. Ezt követően kitessekelik a két postást.

15. történet

Két postás gombázik az erdőben eredménytelenül. Hazafelé indulnak, és észreveszik, hogy a gazdaság szántóföldjén sok szalmabála sorakozik. Már gurítják is a nagy kerek szalmabálát az úttestre, mondván, hogy jó lesz az odahaza. Egy pattogós zenére lökik, görgetik a szalmabálát, miközben két kezüket összeütik, és ütemesen szökdelnek. Az egyikük vékony, az orra hatalmas, rövid nadrágot húzott pipaszár lábaira. A kolléga sem vonzóbb jelenség, a különbség annyi, hogy ő hosszú nadrágban van.

Nemsokára két csinos, forrónadrágos hölgy halad el mellettük görkorcsolyán. A hölgyek megfordulnak, és összekulcsolt kézzel invitálják a postás urakat, hogy tartsanak velük. Ott is hagyják a szalmabálájukat, és a hölgyeknek teszik a szépet. Az egyikük észreveszi, hogy a kicsit lejtős úttesten elindult a szalmabála. A postás urak otthagya a hölgyeket rohannak a szalma után. A hölgyek mérgesen legyintenek, és tovább korcsolyáznak.

Szemből jön a gyakorló fúvószenekar. A zenekar tagjai kétfelé szaladnak utat engedve a szalmabálának, és zenélve továbbhaladnak. A karmester, aki hátrafelé menve vezényel, nem veszi észre a guruló veszélyt. E pillanatban a szalmabála ledönti a karmestert az aszfaltra. Ekkor odaér a két postás úr, és felemelik a tántorgó karmestert, aki meglátja a kezében a kettétört karmesterpálcát, és nagy ordításban tör ki az ég felé. Az egyik postás úr a zsebkésével levág egy pálcát az útszéli bokorból, a kezébe nyomja a mesternek. Az megnyugszik. A karmester deltás orra azonban félreáll, eltört. A postás úr ügyes mozdulattal a helyére rakja nagy reccsenéssel. A zenekar utolsó tagja egy alacsony nagydobos, a dobot egy kis póniló húzza. Az egyik postás úr a pónilovat a zenekar elé vezeti, a másik postás úr pedig odasegíti a megsérült karmestert, és rásegíti a póniló hátára, háttal ültetik rá, vagyis szemben a zenekarral. A karmester a pálcájával ráüt a póniló hátsófelére, és tovább vezényli a fúvós együttest.

A postás urak fellélegeznek, ezen is túl vannak. Észreveszik, hogy a szalmabála ismét elindul, és utolér egy szamaras fogatot. Ketten ülnek a kocsin. A hajtó megkínálja az utasát, igyon a félliteres rumos üvegből egy-két kortyot. A felgyorsult bála tolja a fogatot, gyors vágatába megy át a szamaras fogat.

-Nézd komám, megtáltosodott a szamaram. –szól a hajtó.

A lassú kortyolásból gyors nyelés lett, így üres lett az üveg.

-Mi a fene, nekem nem hagytál? –csattan föl a hajtó.

A postás úr ék ekkor utoléri a bálát, és így visszafogva lelassul a fogat is. A postás urak megpihennek a szalmabálának dőlve.

-Mi a fenének hoztuk ezt magunkkal, csak a baj van vele. –állapítja meg az egyik postás úr.

Jön Uborka bácsi a borospincéjéből, egy demizson bor van nála. Megkínálja a postás urakat, akik dicsérik a finom bort. Miközben a demizsonnal vannak elfoglalva, ismét elindul a szalmabála. A mellékútról egy triciklis hajt vesztére az úttestre. A szalmabála telibe találja őt, s beesik a vizesárokba, a portékája pedig kiborul. Mérgesen fölkel, felteszi a szemüvegét, de az egyik üveg kiesett belőle. Az épp odaérő postás urakat szapulja, hogy se dudát, se csengőt nem szereltek fel a járművükre.

-Mutasd meg a jogosítványod a háromkerekű triciklire! –kéri a postás urak.

-Az nincs. –válaszol a triciklis.

Kihúzzák az árokból a triciklist, a járműre rápakolják az árut, majd továbbhajt a triciklis, nincs nagy baj. A postás urak ránéznek a szalmabálára, de az nem mozdul.

-Hát, amin mi keresztülmentünk! Menj a fenébe! –mondják a postás urak, miközben meglökik a bálát.

Gurul a magányos szalmabála az úttesten. Nemsokára feltűnik szemből egy harckocsi, amely a gyakorlótérre igyekszik. A parancsnok észleli a szemből érkező ellenséges tárgyat.

-Gyújtólövedéket tölts! Tűz! –adta ki a parancsot a parancsnok.

Talál. A szalma lángba borul, és most már tűzgolyó közeledik a harckocsi felé. Ekkor ijednek meg igazán a postás urak.

-Repszgránátot tölts! Tűz! –hangzik fel az újabb parancs.

A közeledő tűzgolyót szétlövik, kialszik a bála, és szétszóródik. A postás urak odaérnek, és megdicsérik a parancsnok szép és pontos lövését.

-Honnét hozták a szalmát? –kérdi a parancsnok.

-A gazdaság földjéről. –válaszolják a postás urak.

A parancsnok négy beosztottját elugrasztja azzal, hogy azonnal hozzanak ide még két bálát. Meg is történik. Így folytatja útját a harckocsi és a postás urak is, most már egy-egy bála előttük. A faluba érnek.

-Már csak 50 méter, és célhoz érünk. –mondják büszkén a postás urak.

Ebben a pillanatban eléjük áll egy fegyveres mezőőr.

-Vagy megbüntetem önöket, vagy azonnal visszagurítják a gazdaság földjére! –szól a mezőőr.

A két postás úr megfordul, s már gurítják is vissza a bálákat.

-Gyorsabban menjenek! –sürgeti őket a mezőőr.

A mezőőr a puskájával a levegőbe lő, és felgyorsulnak az események. Meg is érkezik a két postás úr a határba, leülnek a bála mellé pihenni. Visszakerültek a kiindulóponthoz. Ekkor odaér a két csinos hölgy görkorcsolyán, és intenek, hogy jöjjenek a postás urak. Nehezen, fájós derékkal kelnek fel, és odamennek a hölgyekhez.

-Elfelé menjünk, vagy hazafelé? –kérdik a hölgyek.

Inkább hazafelé. –válaszolják a postás urak.

A postás urakat hátukra veszik a hölgyek, és hazafelé görkorcsolyáznak. A postás urak sapkájukkal integetnek a szalmájuknak.

16. történet

A remetéhez a hegy tetejére két fegyveres betörő érkezik.

-Kezeket fel! –mondja az egyik betörő.

A szakállas öregember reszketve emeli fel mindkét kezét.

-Uraim, eltévesztették a házszámot. –válaszol ijedten.

-Kuss legyen öreg! Ide a pénzt és az aranyat! –harsogja a betörő.

-Nekem az nincsen. –szól halkán a remete.

-Ne hazudj. –mondja a betörő.

-Igaz, nekem csak bronzom van. –jut eszébe a remetének.

-Ide vele! –kiállt a betörő.

-Kint van. –jegyzi meg a remete.

-Gyerünk kifelé, mutasd az utat! Hány kiló lehet? –kérdi a betörő.

-Úgy 150 kiló. –válaszol a remete.

-Na látod, nem is vagy te olyan szegény. –enyhül meg a betörő.

Odaérnek a haranglábhoz, a remete felmutat a bronz harangra. A betörők fenéken billentik a remetét, és visszatessékelik a remetelakba. Az öreg megkeveri a lábosban sült húst.

-Éhesek vagyunk, kérünk ebédet. –mondja a másik betörő.

A remete megteríti az asztalt. Az ajtó előtt felveszi a gyékény lábtörlőt, és leteszi az egyik meglepődött betörő elé az asztalra. Hozza a másik lábtörlőt az ajtón kívülről, majd leteszi a másik betörő elé.

-Ez poros! –szól mérgesen az egyik betörő.

-Elnézést, ez az oldala tisztább. –mondja a remete, miközben megfordítja a lábtörlőt.

A remete egy-egy fatálat tesz a két éhes, hívatlan vendég elé.

-Melyikük az idősebb? –kérdi a remete.

-Én vagyok. –feleli a szakálas betörő.

-Jó. –nyugtázza a remete.

A remete foglya az úttörő nyakkendőt, amely piros színű, és felkötí az idősebb betörő nyakába, hogy le ne egye magát. A másik betörő nyakába a kék kisdobos nyakkendőt köti.

-Ne cirkuszoj, az ebédet szed ki nekünk, de gyorsan! –méltatlankodik az idősebb betörő.

-Mi a fene, ebédjegyük van, hogy így parancsolgatnak? –csattan fel a remete.

-Kuss öreg! –torkolja le az idősebb betörő.

A remete kiszedi a tányérokba a sült húst, és azok jóízűen lakomáznak, miközben az éhes remete a szája szélét nyalja.

-Hozzál bort, mert szomjasak vagyunk! –parancsol az idősebb betörő.

A remete egy sarokba megy, és a virágvázából tölti ki a bort a poharakba. Ijedten látja, hogy a kedvenc Lujzi egere legalább egy hete belefűlladt a vázába.

-Miért tartod a bort a virágvázában? –kérdi a fiatalabb betörő.

-Azért, mert csak ott nem találja meg a postás. –válaszol a remete.

A betörők felhajtják a bort, és félrehúzzák a szájukat.

-Mi a fene volt ez a lötyty? –kérdik a betörők.

-Sajnos, nekem csak egy eger puttonyos borom van. –válaszol a remete.

-Cigaretta van-e? –kérdi a fiatalabb betörő.

-Egy tajtékpipám van, a szénégetőktől kaptam. –válaszol a remete.

A remete már hozza is a pipát a sarokból. A betörő belefűj a pipába, a remete arcába fűjja a kormot, amin derülnek a betörők.

-Dohány van? –kérdi az idősebbik betörő.

-Az nincs, de leugrok a szomszéd hegyre, ott van zöld szederlevél és iszalag. Egy nap oda az út, kettő vissza, addig meg is szárad a dohánynak való. –szól a remete.

-Ha ilyen gyors vagy, akkor nem mész sehová. Milyen húsból volt az ebédünk? –kérdi az idősebbik betörő.

-Most elveszem a kedveteket rabló urak! Kutyahús volt macskamártással. A bor pedig egerszóláti szürkebarát. –nevet a remete, miközben kihúzza az egeret a boros vázából.

Erre a két betörő felugrik, és öklendezve elrohannak. Most ér oda a postás úr, őt is majdnem fellökik.

17. történet

A postás úr Kelemenék udvarába érve a menyecskétől kéri a tv adó díjat.

-Menjen be postás úr hátul a kamrába, az apósom ott pihen, majd ő kifizeti! –kéri a menyecske.

A postás úr a kamrába érve látja, hogy az idős Kelemen úr ott fekszik a koporsóban. A ház ura inkább meghal, minthogy kifizesse a tv adó díját. Persze az előre elkészített koporsóban szokott délutánonként pihenni.

-A koporsó fedelét ráteszem, nehogy beköpjék a legyek a ház urát. –mondja a postás úr.

Ahogy a postás úr megfordul, Kelemen úr öklével beint.

-Ja, előbb meggyújtom a gyertyatartóban a mécses, megadom a végtisztességet. –szól a postás úr.

Így is történik, majd hajol le a koporsó fedeléért. Ebben a pillanatban felül a halottnak hitt háziúr, és az égő mécses a postás úr fenekéhez emeli.

-Adok én neked postás, élve akarsz eltemetni! –fenyegetőzött a háziúr.

A következő pillanatban lángra lobban a postás úr nadrágja, s nagyot ordítva fájdalmában rohan ki az udvarra. A kétéves Gezsonka az udvaron a teknő fürdővizében áll, és éppen fürödni készül. A postás úr gyorsan beleül az égő hátsófelével a vizes teknőbe. Sistereg a víz, és gőzfelhő csap fel, a láng kialszik. Közben Gerzsonka leveszi a postás úr fejéről a sapkát, és belepisil, mert a fürdővizébe nem szabad. A postás úr amint észreveszi, nagy mérgesen kiönti a sapka tartalmát. Kikelve a teknőből az utca felé veszi útját. A nadrágján nagy folt tátong, s kilátszik a megpörkölődött fenéke a nadrágjából. Dorka kutya meg is kergeti őt, így futva távozik. A tv díj szedése eredménytelen lett.

18. történet

Az Igazgyöngy vendéglőbe betér postás úr és Jakab, a tanuló. Két postás kolléga már bent ül, akik leültetik maguk mellé őket. Darabos Mátyás lép oda a postásokhoz. Darabos 65 éves, alacsony, szakállas, nagyhajú, olyan elnyútt forma ember.

-Jött pénz, vagy levél? –kérdi Darabos.

-Tessék Matyi, egy lapod jött! –hangzik a válasz.

Darabos reszkető kézzel fogja a lapot.

-Olvasd el postás úr, rosszul látok! –kéri Darabos.

Kázmér úr felolvassa Darabos anyjának levelét a szociális otthonból.

-Drága kisfiam! Közelgő gyermeknap alkalmából sok örömet és boldogságot kíván édesanyád. –hangzik a levél szövege.

-Muterkám, legalább egy százast küldtél volna, amiből ittam volna az egészségedre. –sóhajt fel elérékenyülve Darabos.

-Matyi! Két fröccsöt fizetünk neked, és már ünnepeled is a gyermeknapot. –ajánlották fel a postás úrék.

Közben a doktor úr tántorog vissza a vendéglőbe, a széket fogva sasszézlik, majdnem elesik.

-Postások! Nem láttátok a trabantomat? –kérdi a doktor úr.

-Itt nincs. –néznek be a postások az asztal alá.

-Akkor hol lehet? Majd kapok én az asszonytól, hogy elhoztam a trabantját, és nem viszem vissza. –panaszolja a doktor úr.

Kázmér úr kimegy az illemhelyre, ahol ketten vannak. Az egyik Golyó bácsi, aki kétméteres, régi orosz frontharcos, és kicsit légnyomásos. Vizezés közben rángatózik szinte az egész teste. Mellette van egy alacsony úr, aki az ellenkező irányba rángatja a fejét.

-Ma-ma-maga is do-do-doberdói? –szól Golyó bácsi a mellette állóhoz.

-Én nem, csak nem szeretem, ha a fülemben pisilnek. –válaszol a férfi.

Ezt követően Juhász R. Titusz gulyás érkezik a vendéglőbe. Látván a postásokat kér nekik még egy „kanyart”. Kimegy a gulyás a vendéglő elé, ahol a birkanyáj van, és egy birkát a nyakába vesz, majd odaviszi a postás úrhoz.

-Tessék postásom, itt a borraivalód. –mondja a gulyás, miközben a postás úr ölébe teszi a bégető birkát.

A postás úr a meglepetés miatt birkástól, székestől hanyatt esik. A kollégái felemelik őt. Lipót postás úr is elmeséli, hogy hogyan járt.

-A kerékpáromat a járda szélén álló kukának döntöttem. Nem sokára a kerékpár eldőlt, és kigurult az úttestre. Egy liliputi motorozott arra, és a kuka neki ütődött. A liliputi lerepült a motorról, és az arra járó, piacra menő idős néni sóskás kosarába esett. Megállt a néni, mert

nehéz lett a hátikosár, le is vette a hátáról, és azt mondta: „Biztosan lósóskát is szedtem bele véletlenül, azért lett ilyen nehéz.” Ezután jött a meglepetés. –nevetett Lipót úr.

19. történet

Magyar postások azt tanulmányozzák külföldön, miként kézbesítenek az ottani postások.

A sivatagban megy tevé háton, arab öltözetben és arab zenére a postás. A tevé oldalára ki van írva, hogy express. A postás leszáll a tevéről, mert megszomjazott. Kút, vagy oázis nincs a közelben. Egy levelet beleszúr félig a homokba. Tisztes távolságból tükröt irányít a levélre, ami levélbomba. A levél lángra gyúl, és felrobban. Imádkozva hajlong a földön térdelve, hogy víz törjön elő a földből, s a következő pillanatban föl is tör a fekete olaj a föld mélyéből. Szitkozódva szalad a tevéje után. Most már se tevéje, se vize nincs.

20. történet

Az őserdőben a postást elfogják a bennszülöttek, és vezetik a törzsfőnök elé. A postástól elveszik a levelet, és a főnököt körülállják. Felbontják a levelet, amely nagy durranással felrobban. A tollfejdíszük lerepül, és az arcuk megpörkölődik. Egymásra nézve megijednek, és üvöltve menekülnek az erdő felé. Két év körüli kisfiú áll ott, és bámulja a postást.

-Őcsi, gyere ide, add oda apádnak ezt a levelet! Véletlenül más levelét bontotta föl. –mondja a postás.

A kis bennszülött a fenekét mutatja a postás felé, és kezével ráüt.

21. történet

A kerékpárján halad a postás az orosz tajgában, és közben a „Natali”-t énekli. Olyan lassan halad, hogy egy cirkuszból megszökött medve ugrik fel a csomagtartóba. A postásunk még erősebben pedálozik. A belső zsebéből előveszi a vodkás lapos üveget, kortyolgat belőle, hogy erőre kapjon. A felénél tart, amikor a medve kiveszi a kezéből. Ekkor veszi észre, hogy potyautasa is van. Azt hitte, hogy Vologya medve bőrbe bújt.

-Vologya, megihatod az egészet! –mondja a postás.

Ekkor a medve elkezd morogni. A postás hátranéz, és látja, hogy igazi medve ül mögötte. Azon gondolkodik, hogy miként kellene mielőbb megszabadulni az utasától, de váratlan fordulat következik be. Két fegyveres útonálló jelenik meg a kanyarban. Megállítják a postást, hogy kirabolják. A medve oldalra hajol, és elordítja magát. A két rabló fegyverét eldobva menekül el. A postás most már büszkén kerékpározik a „Natali”-t énekelve, a medve pedig belebög a dalba.

22. történet

A francia postás a nudista strandhoz ér. Lehajol, és benéz a zárt kerítés kis nyílásán. Nemsokára egy rendőr ér oda. A postás kiegyenesedik, és döbbenet veszi észre, hogy egy rendőr áll a háta mögött.

-Én csak levelet viszek be a strandra. –mentegetőzik a postás.

-Akkor vigye! –morran rá a rendőr.

-Ide csak ruhátlanul mehet be. –mondja a jegyszedő a bejáraton belül.

-Jó. –feleli a postás.

Az öltözőben nekivetkőzik, a sapka a fején marad, a kézbesítőtáska pedig előtte. A mellei szőrösek. A fenekére egy levél van odaerősítve. A jegyszedő pénztáros meglepődik, de már adja is a jegyet.

-Jöjjön vissza csak, forduljon meg! –szól a jegyszedő a postás után.

A postás visszamegy.

-A levél hátul nincs lebélyegezve. –mondja a jegyszedő.

A jegyszedő üti is a fekete bélyegzőt a postás fenekére. A levéltől öt centiméterre csattan a bélyegző.

-Most már be sem megyek. –mérgeződik a postás az utca felé indulva.

-Öltözzön föl, mielőtt távozik. –szól utána a pénztáros.

23. történet

Spanyolországban az utcán kerékpározva kézbesíti a leveleket a postás. A háta mögött feltűnik egy bika, és föllöki őt. A kerékpár kigurul alóla, a tömeg rátaposva átgázol rajta. A derekát fogva kel fel az úttestről.

-Gyorsan menjen el, mert mindjárt jön a többi bika. –mondja egy idős nő.

24. történet

Skóciában két postás kerékpározik egy kétszemélyes kerékpáron skót szoknyában, amelyet a szél föllebbent. Ők szemérmesen leszorítják a kezükkel a szoknyájukat, így takarják el a combjaikat.

25. történet

Etiópiában a nemzeti parkon át strucc hátán lovagolva halad egy postás.

26. történet

Kínai postások kínai zenére haladnak egy hatszemélyes kerékpáron. A vezér postás felfigyel egy csinos kínai hölgyre, ezért nekivezeti a kerékpárt a kínai nagy falnak.

27. történet

A török postás megy az utcán, és odaér egy kisfiúhoz, aki törökmézest eszik.

-Postás úr! Kér egy harapást? –kérdi a kisfiú.

A postás cserébe egy levelet ad, amely a kisfiú szüleinek szól. Ezt követően beleharap a törökmézbe, de vesztére a fél fogsora beleragad a kisfiú kezében lévő törökmézbe.

-Nekem ez a törökméz nem kell, mert ennek foga van! –mondja mérgesen a kisfiú.

A kisfiú eldobja a törökmézest, amely egy kisteherautóra esik, amely az úton halad. A postás rohan a fogsora után, amely a kisteherautóban utazik.

28. történet

A Zorba a görög című film zenéjére megy a görög postás öszvérháton. A szórványosan elhelyezkedő házakat látogatja meg. Ahogy halad, úgy kopog az öszvér patája a köves úton. Az egyik házhoz érnek, bedobja a levelet a postaládába. A másik háznál egy csinos hölgy áll a kapuban. Szerelmes levelet ad át neki a postás. Nagy bánatára a levelet csókolja meg a fiatal hölgy. A következő házhoz érve három kutya zavarja meg a postást, így az öszvére meggyorsítja lépteit.

29. történet

A vendéglőbe egy izraeli zenét játszó zenekar érkezik. Lipót postás úrnak ez volt a régi álma. A zenekar elkezd zenélni. Lipót úr lehunyja a szemét, és átadja magát a zenének. Egy csinos hastáncosnő táncol, és megjelenik két zsidó táncos copfos nagy hajjal, kalapban, akik postás öltözékben és kézbesítő táskával táncolják körül a táncosnőt. Ezt követően még két táncos, majd újabb két táncos kezd el hasonlóan táncolni. Így már hatan táncolják körül a hölgyet, és a postás táskájukból színes falevelet és címzetlen képeslapokat szórnak a táncoló hölgyre. Egyre több levél hull a táncosnőre. Arab zene szólal meg, mire a táncosok megmerevedve, földbegyökerezett lábbal mozdulatlanul állnak, miközben a táncosnő táncol. Ezt követően megszólal az izraeli zene, és körbetáncolják a hastáncosnőt, aki most mozdulatlanává válik. Ez a jelenet ismétlődik meg újra és újra.

30. történet

A mexikói postás megy az úton, hat kisgyerek pattogós mexikói zenére körbetáncolja őt. A gyerekek nagy kalappal a fejükön, a kezüket összekulcsolva kérik a postást, hogy adjon nekik levelet. A postás látva, hogy a gyerekek nem tágítanak, odaadja nekik a leveleket, hogy vigyék haza. A legkisebb gyerekeknek nincs levél, nagy könnyeket hullat, s útját állja a postásnak. A postás megfogja a négyéves útonállóknak a kezét, és odavezeti az utcai édességárushoz. Vesz neki egy hatalmas nyalókát, és a kisfiú kezébe adja. A postás leveszi a kalapját a mosolygó, nyalókát nyalogató fiúnak, és újával barackot nyom a fejére. A kisfiú elkezd hangosan nevetni, s kalapját feltéve jókedvvel ugrálva távozik. Mindketten folytatják útjukat különböző irányba.

31. történet

A riói karneválon hömpölyög az utcán az ünneplő zenés karneváli menet, akikkel szembe jön a kerékpáros távirat-kézbesítő. Kezébe veszi a táviratot, s mutatja, hogy sürgős, és neki tovább kell kerekennie a közeli útkereszteződésig. A karneváli menet megindul, és hátrafelé táncolva haladnak visszafelé az útkereszteződésig. A postás kezét fölemelve megköszöni a karneváli menetnek, majd jobbra fordulva elkerekezik. A karneváli menet elindul, most már előre folytatják a táncos felvonulást.